

Na to jsem neodpověděl, už jsem si zvykl na jeho jednání, jen jsem mu potřásl smířlivě rukou a odešel jsem. Nevěděl jsem ještě, jak důležitý je pro mě ten večer ani jakou úlohu budou hrát obě Henryho pušky, ale na zítřek jsem se těšil. Ve střelbě jsem rozhodně nebyl slabý a usmíval jsem se při pomýšlení, jak staříka ráno překvapím.

Když jsem se objevil přesně o šesté, uvítal mě ironickým, posměšným úsměvem.

„Welcome, sire! Tváříte se jak ostrostřelec, jako byste minulou neděli vyhrál medaili na závodech! To si tak věříte?“

Přikývl jsem a on mi vtiskl do ruky těžkou medvědobijku.

„Tu máte, já si vezmu něco lehčího. Nemám chuť se s tím vláčet.“

Přehodil si přes rameno lehkou dvouhlavňovou rifle a vyrazili jsme. Celou cestu na mě nepromluvil. Na střelnici stejně beze slova nabíl a dvakrát zkusmo vystřelil. Pak ukázal rukou, že jsem na řadě já. Neznal jsem zbraň, a tak jsem posadil první ránu i po pečlivém zamíření jen na okraj terče. Druhá už byla lepší, třetí zasáhla rovnou do černého. A ostatní seděly přímo ve středu, jedna jako druhá. Na puškařově tváři se zračil s každým výstřelem větší a větší údiv. Nakonec mi vnutil svou rifle a musel jsem to zkusit ještě jednou.

„Člověče, takhle jsem ještě *greenhorna* střílet neviděl! To čarujete, nebo jste se narodil jako *westman*?“ konstatoval nakonec drsně, ale přece jen s tónem jistého uznání v hlase.

Krčil jsem rameny a *mister Henry* si dál cosi bručel a ze všech stran si mě pohlížel.

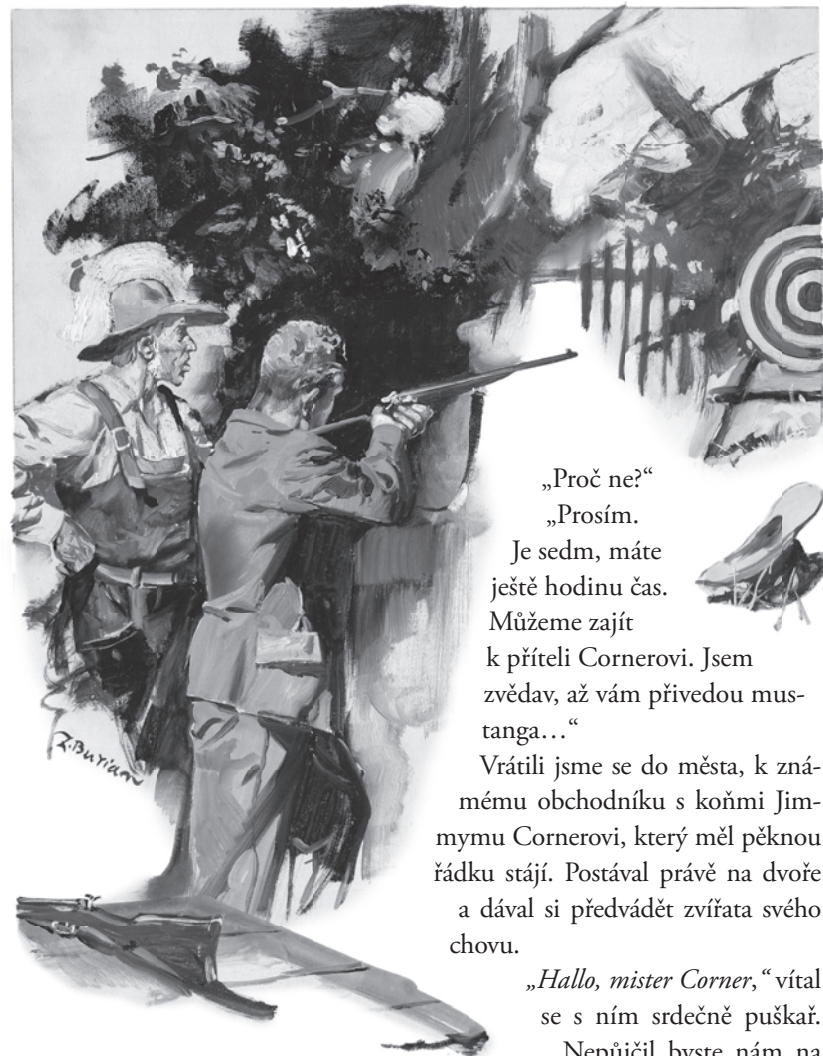
„Uvidíme, co se dá udělat z takového zelenáče. Jestlipak umíte pořádně jezdit na koni?“

„*Pshaw!* Co je na tom. Nejtěžší je dostat se nahoru. Jak se jednou uvelebím v sedle, nesetřese mě žádná kobyla.“

Řekl jsem to naschvál tak, abych starého pána trochu pozlobil.

Zadíval se na mě pátravě, nejspíš nevěděl, jak odpovědět, a nakonec se zasmál.

„Myslíte? No vlastně máte pravdu. Vyškrábat se nahoru je skutečně to nejtěžší. O to, jak se dostanete dolů, se už postará kůň sám. Chcete to zkusit?“

„Proč ne?“

„Prosím.“

Je sedm, máte ještě hodinu čas.

Můžeme zajít

k příteli Cornerovi. Jsem zvědav, až vám přivedou mustanga...“

Vrátili jsme se do města, k známému obchodníkovi s koňmi Jimmymu Cornerovi, který měl pěknou řádku stájí. Postával právě na dvoře a dával si předvádět zvířata svého chovu.

„Hallo, *mister Corner*,“ vítal se s ním srdečně puškař.

„Nepůjčil byste nám na

chvilku nějaké zvíře? Tenhle mládenec mi tvrdí, že ho nedostane žádný kůň ze sedla!“

Obchodník si mě krátce přeměřil a potřásl hlavou. Zdálo se, že je spokojený.